

[Arbejds- og socialministeren.]

at fremtvinge en begrænsning i virksomhedens frihed til at beskæftige f. eks. medlemmer af Kristeligt dansk Fællesforbund, er et spørgsmål, som administrationen ikke har nogen hjemmel til at gribe ind i.

Ved strejke eller lockouter i tilfælde af den omhandlede art tager arbejdsdirektoratet affære, forsåvidt angår spørgsmålet om at standse udbetaling af understøttelse til arbejdere, som omfattes af den pågældende arbejdsstandsning. I det omfang, hvor en sådan arbejdsstandsning kan betragtes som en interessekonflikt, vil forligsinstitutionen — hvis den tillægger striden virkninger og omfang af samfundsmæssig betydning — kunne indkalde parterne til forhandling med henblik på, om der er mulighed for gennem en mægling at få konflikten løst.

Men iøvrigt er spørgsmålet om, hvilke kampmidler der kan anvendes overfor en virksomhed f. eks. med det formål at hindre den i eller begrænse dens adgang til at beskæftige medlemmer af Kristeligt dansk Fællesforbund, et retsspørgsmål, som henhører under domstolenes afgørelse.

Efter at loven af 29. marts 1929 om beskyttelse af erhvervs- og arbejdsfriheden i 1937 er ophævet, findes der ikke særlige lovbestemmelser vedrørende de her omhandlede forhold. Erhvervsfrihedsloven udtalte bl. a., at enhver art af økonomisk eller personlig forfølgelse, herunder boykotning, som tilsigter på uberettiget måde at begrænse den enkeltes frie adgang til erhverv eller til at være medlem af eller stå udenfor en organisation, er ulovlig og belægges med straf. Det er antaget, at erhvervsfrihedsloven blot henviser til den praksis, der allerede før lovens gennemførelse var gældende, og som formentlig også gælder efter lovens bortfald, naturligvis bortset fra straffebestemmelsen.

Ved loven af 27. maj 1950 om ændring i arbejdsløshedsloven opnåede Kristelig Arbejdsløshedskasse ret til offentlig anerkendelse; derved fik kassen adgang til stats-tilskud, og dens medlemmer fik samme fortrinnsvis adgang til beskæftigelse ved arbejder, der udføres for statens eller kommunernes regning eller med tilskud fra stat eller kommune, som medlemmerne af de øvrige anerkendte kasser. Den omhandlede lovændring havde ikke legal betydning med hensyn til den arbejdsretlige stilling for medlemmerne af Kristelig Arbejdsløshedskasse eller med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de øvrige fagforbund skulle betragte Kristeligt dansk Fællesforbunds

medlemmer som ligestillede med medlemmer af de øvrige fagforbund.

Det er imidlertid min opfattelse, at der ved den omhandlede ændring i arbejdsløshedsloven og ved de i forbindelse hermed stedfundne forhandlinger rent faktisk skulle og burde være foregået en ændring i fagforbundenes indstilling overfor Kristeligt dansk Fællesforbund. En sådan ændret indstilling burde være den naturlige følge af anerkendelsen af Kristelig Arbejdsløshedskasse, og det tror jeg også, man ved behandlingen af disse regler har regnet med her i det høje ting.

Den sag, som antagelig ligger bag det ærede medlems spørgsmål — nemlig sagen om Læsø Uldspinderi, som jeg naturligvis har haft min opmærksomhed henvendt på — tyder desværre ikke på, at en sådan ændret indstilling foreligger overalt. Men nu er denne sag jo indbragt for domstolene, og vi vil så få at se, hvorledes disse i den foreliggende sag stiller sig til det i det ærede medlems spørgsmål omhandlede problem. Den udløber af sagen, som drejede sig om havnearbejdernes nægtelse af at losse garn fra Læsø Uldspinderi fra et af Det forenede Dampskibs-Selskabs skibe, har på grundlag af den bestående overenskomst mellem DFDS og Dansk Arbejdsmands Forbund været indbragt for den faste voldgiftsret. Efter det oplyste har voldgiftsretten i den i denne sag afsagte kendelse udtalt, at det findes at være at drage konsekvenserne af det afgivne strejkevarsel for vidt at hindre selskabet i igen i Aalborg at få de varer udløst, som det uden mistanke havde fået indladet. Selve hovedsagen er som nævnt indbragt for de almindelige domstole, idet der ikke foreligger overenskomst mellem Læsø Uldspinderi og tekstilarbejderforbundet.

Som jeg har sagt, står det ikke i min magt at gribe ind i dette spørgsmål. En sådan indgriben fra det offentliges side ville efter mit skøn forudsætte særlige lovregler eventuelt af mere omfattende karakter end den gamle erhvervsfrihedslov, hvis regler som nævnt blot antoges at stemme med den almindelige praksis. Det, der bør ske, er, at man indenfor alle fagforbund, også tekstilarbejderforbundet, gennemfører den ændring i indstillingen overfor Kristeligt dansk Fællesforbund, som jeg mener må være den moralske konsekvens af de ændringer i arbejdsløshedsloven, der i foråret 1950 blev vedtaget i det høje ting.

Damsgaard: Jeg vil gerne takke den højtærede minister. Det var med tilfredshed,